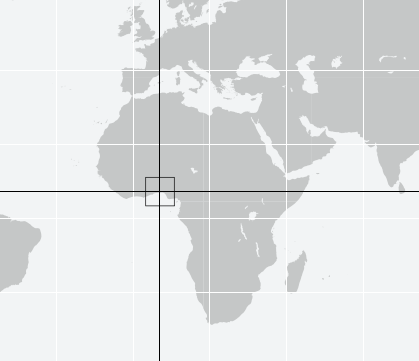

STRÁŽNÁ VĚŽ

HLÁSAJÍCÍ JEHOVOVO KRÁLOVSTVÍ

STUDIJNÍ ČLÁNKY NA OBDOBÍ:
27. LISTOPADU – 24. PROSINCE 2017

OBRÁZEK NA TITULNÍ STRANĚ: NIGÉRIE

V Lagosu, nejlidnatějším městě Afriky, je mnoho míst, kde probíhá metropolitní služba. Na místě zachyceném na fotografii každý měsíc požádá o biblické studium v průměru šest lidí.

POČET ZVĚSTOVATELŮ
370 336

POČET BIBLICKÝCH STUDIÍ
870 185

ÚČAST NA PAMÁTNÉ SLAVNOSTI
(2016)
774 874

OBSAH

3 ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH
Pustili jsme se do úkolů od Jehovy
a on nás podporoval

7 27. LISTOPADU – 3. PROSINCE
Milujme druhé „skutkem a pravdou“

Upřímná láska je poznávacím znakem pravých křesťanů. V tomto článku je uvedeno devět způsobů, jak můžeme dávat najevo, že druhé milujeme ze srdce. (2. Kor. 6:6)

12 4.–10. PROSINCE
Biblická pravda nepřináší „pokoj,
ale meč“

Když se někdo z příbuzných staví proti tomu, že uctíváš Jehovu, může to být pro tebe těžké. Při studiu tohoto článku se zamysleme nad tím, jak takové náročné situace zvládat.

17 Josef z Arimatie nakonec sebral
odvahu

21 11.–17. PROSINCE
Co se dozvídáme ze Zecharjášových
vidění?

26 18.–24. PROSINCE
Co pro tebe znamenají dvoukolé vozy
a koruna?

Tyto články pojednávají o Zecharjášově šestém, sedmém a osmém vidění. Šesté a sedmé vidění nám pomůže vážít si toho, že patříme do Boží čisté organizace. Z osmého vidění se dozvíme, co Jehova dělá pro to, abychom ho mohli uctívat správným způsobem.

31 Co dokáže laskavý skutek

32 CO MOŽNÁ NEVÍTE ...

Tato publikace není určena k prodeji. Je poskytována v rámci celosvětové biblické vzdělávací činnosti, která je podporována dobrovolnými dary.

Přispět můžete prostřednictvím stránek www.jw.org.

STRAŽNÁ VĚŽ
HLÁSÁJÍCÍ JEHOVINO KRÁLOVSTVÍ

Pokud není uvedeno jinak, jsou biblické citáty převzaty ze *Svatého Písma – Překlada nového světa (se studijními poznámkami)*.

The Watchtower (ISSN 0043-1087) Issue 15 October 2017 is published monthly with an additional issue published in January, March, May, July, September, and November by Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc.; L. Weaver, Jr., President; G. F. Simonis, Secretary-Treasurer; 1000 Red Mills Road, Walkkill, NY 12589-3299, U.S.A., and in England by Watch Tower Bible and Tract Society of Britain, The Ridgeway, London NW7 1RN. (Registered in England as a Charity.) © 2017 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania. Printed in Britain.

October 2017
Vol. 138, No. 15 CZECH

Pustili jsme se do úkolů od Jehovy a on nás podporoval

VYPRÁVÍ OLIVE MATTHEWSOVÁ

V Hemsworthu krátce po svatbě, 1949

„Jdeme do toho!“ Tak jsme reagovali já, můj manžel a můj bratr se svou manželkou na výzvu pustit se do jednoho úkolu. Proč jsme do toho chtěli jít a jak nás Jehova odměnil? Nejprve bych vám ráda povypovídala něco o své rodině.

NARODILA jsem se v roce 1923 ve městě Hemsworth v Anglii. Měla jsem staršího bratra, který se jmenoval Bob. Když mi bylo asi devět, dostal náš táta nějaké knihy, ve kterých se otevřeně mluvilo o falešném náboženství. Nelíbilo se mu pokrytectví duchovních, a tak ho zaujalo, co se v knížkách dočte. O pár let později u nás zazvonil Bob Atkinson a přečetl nám na gramofonu jeden proslov bratra Rutherforda. Poznali jsme, že to pochází od stejné skupiny lidí jako ty knihy. Rodiče bratru Atkinsonovi navrhli, aby s námi každý den povečeřel a při té příležitosti nám odpovídal na naše biblické otázky, kterých jsme měli spoustu. Bob nás vybídl, abychom chodili na shromáždění, která se konala

doma u jednoho bratra několik kilometrů daleko. Začali jsme tam chodit pravidelně a v Hemsworthu vznikl malý sbor. Brzy jsme u nás doma ubytovávali zónové služebníky (dnes bychom řekli krajské dozorce) a zvali jsme na jídlo průkopníky z okolních sborů. Příklad těchto bratrů a sester na mě hluboce zapůsobil.

V té době jsme založili živnost, ale táta mému bratrovi řekl: „Jestli chceš být průkopníkem, živnosti se zbavíme.“ Bob souhlasil, a když mu bylo 21, odstěhoval se, aby sloužil jinde. O dva roky později, to mi bylo 16, jsem s průkopnickou službou začala i já. Kromě víkendů jsem sloužila většinou sama a používala jsem kartu se svědectvím a gramofon. Jehova mě odměnil tím, že jsem studovala Bibli s jednou ženou, která dělala hezké duchovní pokroky. Mnozí z její rodiny se časem také dali pokřtít. Následující rok jsem spolu s Mary Henshallovou byla jmenována zvláštní průkopnicí. Naším působištěm se stalo hrabství Cheshire.

Během druhé světové války musely ženy svou práci podporovat válečné úsilí. Vzhledem k tomu, že jsme byly zvláštní průkopnice, očekávaly jsme, že se na nás bude vztahovat výjimka jako na ostatní náboženské služebníky. Soud to ale viděl jinak a já jsem musela na 31 dní do vězení. Protože

S průkopníky
na motorce
se sajdkárou

Naše auto
s přívěsem

mi svědomí nedovolovalo podporovat válku, musela jsem během dalšího roku, to mi bylo 19, před soud ještě dvakrát. V obou případech soud celou věc vyřešil velmi rychle a v můj prospěch. Během celé té doby jsem cítila, že mě Jehova jakoby drží za ruku a posiluje mě svým svatým duchem. (Iz. 41:10, 13)

POZNÁVÁM ARTHURA

V roce 1946 jsem poznala Arthura Matthewse. Zrovna ho pustili z vězení, kde si odpykával tři-měsíční trest za to, že z důvodu svědomí odmítl nastoupit na vojnu. Začal sloužit se svým bratrem Dennisem, který byl zvláštním průkopníkem v Hemsworthu. Jejich otec je od malička učil o Jehovovi a v dospívání se dali pokřtít. Zakrátko bratři Dennise požádali, aby sloužil v Irsku, takže Arthur zůstal jako průkopník sám. Ve službě dělal, co mohl, a hezky se choval, což mé rodiče zaujalo, a tak mu navrhli, že může bydlet u nich. Vždycky když jsem je navštívila, s Arthurem jsme se nabídli, že po jídle umyjeme nádobí. Časem jsme si začali psát. V roce 1948 Arthur musel znovu na tři měsíce do vězení. V lednu 1949 jsme se vzali a dali si za cíl, že v celodobé službě zůstaneme tak dlouho, jak to jen bude možné. S Jehovovou podporou a díky dobrému hospodaření jsme mohli v průkopnické službě pokračovat. Dovolenu jsme využívali k tomu, abychom si sběrem ovoce vydělali nějaké peníze.

Uplynulo něco málo přes rok a bratři nás požádali, abychom odjeli sloužit do Severního Irsku, nejprve do města Armagh a pak do Newry, což byla především katolická města. Byla tam napjatá atmosféra, a proto jsme při rozhovorech s lidmi museli být velmi opatrní. Shromáždění probíhala v domě jedněch manželů, kteří žili 16 kilometrů od nás, a scházelo se nás tam kolem osmi. Někdy jsme zůstali přes noc. Spali jsme na podlaze a ráno nás čekala vydatná snídaně. Mám velkou radost, když vím, že v té oblasti je teď hodně bratrů a sester.

„JDEME DO TOHO!“

Můj bratr a jeho manželka Lottie už v Severním Irsku jako zvláštní průkopníci sloužili. V roce 1952 jsme všichni čtyři byli na oblastním sjezdu v Belfastu. Jeden bratr byl tak hodný, že ubytoval nás i Prycea Hughese, který byl později služebníkem pobočky v Británii. Jeden večer jsme si povídali o brožurě *God's Way Is Love* (Boží cesta je láska), která byla vydaná zvlášť pro Iry. Bratr Hughes vyprávěl, jak je těžké mluvit o Bibli s katolíky v Irsku. Bratři byli donuceni opustit místa, kde byli ubytovaní, a kněží podněcovali lidi, aby na bratry útočili. Pryce řekl: „Potřebujeme manžele s auty, aby během zvláštní kampaně brožuru předali lidem v celém Irsku.“* Okamžitě jsme řek-

* Další informace najdete v publikaci *Svědčkové Jehovovi v nové době – Irsko, Kostarika* na stranách 24 a 25.

Arthur vítá Nathana Knorra, který přijel na sjezd v roce 1965

Arthur zveřejňuje *Moji knihu biblických příběhů* v gaelštině, 1983

li: „Jdeme do toho!“ To je ta situace, o které jsem se zmínila na začátku tohoto příběhu.

V Dublinu žila „máma“ Rutlandová, sestra, která už mnoho let byla věrná Jehovovi a u které měli průkopníci vždycky dveře otevřené. Nějakou dobu jsme u ní pobýli i my. Pak jsme prodali některé naše věci, všichni čtyři se naskládali na Bobovu motorku a do sajdkáry a vydali se koupit auto. Našli jsme jedno už ojeté a poprosili jsme prodejce, aby nám ho přivezl, protože nikdo z nás ho neuměl řídit. Arthur celý večer strávil tím, že seděl na posteli a učil se zacházet s pomyslnou řadicí pákou. Druhý den ráno, když se pokoušel vyjet z garáže, šla okolo misionářka Mildred Willettová, která se později provdala za Johna Barra. Moc nám pomohla, protože uměla řídit. Aspoň trochu nás to naučila, takže jsme byli připraveni vyrazit.

Potřebovali jsme ale také někde bydlet. Bratři nám říkali, abychom nebydleli v přívěsu, protože ten by mohli odpůrci zapálit. Hledali jsme proto nějaký dům, ale marně. První noc jsme všichni čtyři spali v autě. Další den jsme sehnali jenom podomácku vyrobený přívěs s dvěma malými lůžky. Stal se naším domovem. Farmáři byli kupodivu přátelští, a tak nebyl problém nechávat přívěs na jejich pozemku. Sloužili jsme v obvodech, které byly 15 až 25 kilometrů daleko. Když jsme se s přívěsem přesunuli dál, vrátili jsme se do místa, kde jsme parkovali předtím, abychom o Bibli mluvili s lidmi i tam.

V jihovýchodní části země jsme navštívili všechny domácnosti a obešlo se to bez větších problémů. Nechali jsme tam přes 20 000 brožur a do britské pobočky jsme zaslali jména lidí, které biblická pravda zaujala. Je úžasné, že teď jsou tam stovky svědků Jehovových!

ZNOVU V ANGLII A PAK VE SKOTSKU

Časem se naším obvodem stal jih Londýna. Během několika týdnů Arthurovi zavolali bratři z britské pobočky a požádali ho, aby začal s krajskou službou, a to hned další den! Po týdnu školení jsme odjeli do našeho kraje ve Skotsku, takže na přípravu proslovů Arthur neměl skoro žádný čas. Byl ale vždycky ochotný ve službě Jehovovi udělat, co bylo potřeba, i když to nebylo jednoduché. Velmi mě to povzbuzovalo. Krajská služba se nám moc líbila. Po několika letech služby v nepříděleném území jsme byli moc rádi, že máme kolem sebe tolik bratrů a sester.

Když Arthur dostal pozvání, aby se v roce 1962 zúčastnil desetiměsíční školy Gilead, bylo to těžké rozhodování. Došli jsme ale k závěru, že i když s ním jet nemůžu, bude správné pozvání přijmout. Zůstala jsem tedy sama, a tak mi bratři řekli, abych se vrátila jako zvláštní průkopnice do Hemsworthu. Po roce Arthur přijel zpátky a byl jmenován oblastním dozorcem. Začali jsme tedy cestovat po Skotsku, severní Anglii a Severním Irsku.

NOVÉ POVĚŘENÍ V IRSKU

V roce 1964 byl Arthur jmenován služebníkem pobočky v Irsku. Ty roky, kdy sloužil jako cestující dozorce, jsme si moc užívali, takže ze změny, která nás čekala, jsem nejdřív měla obavy. Když se ale dnes ohlédnu zpět, jsem za léta strávená v betelu moc vděčná. Věřím, že když člověk přijme nějaký úkol, i když se na něj vůbec necítí, Jehova ho vždycky podpoří. V betelu jsem dělala kancelářskou práci, balila literaturu, vařila a uklízela. Nějakou dobu jsme byli i v oblastní službě a tak jsme poznali bratry a sestry v celé zemi. Také jsme viděli, jak zájemci dělají hezké duchovní pokroky. Díky tomu všemu se mezi námi a naší duchovní rodinou v Irsku vytvořilo pevné pouto. Je to něco vzácného!

ZLOMOVÝ BOD V TEOKRATICKÉ HISTORII IRSKA

V roce 1965 se v Dublinu konal první mezinárodní sjezd v Irsku.* Navzdory silnému odporu ze všech stran sjezd proběhl úspěšně. Zúčastnilo se ho 3 948 lidí a 65 jich bylo pokřtěno. Přijelo 3 500 delegátů z různých zemí a bydleli u lidí v Dublinu. Každý hostitel dostal z irské pobočky dopis s poděkováním. Hostitelé zase chválili to, jak se delegáti chovali. Byl to skutečně zlomový bod v teokracii Irska.

Další rok začala na sbory na severu i jihu Irska dohlížet pobočka v Dublinu. Bylo to v ostrém kontrastu k politickému a náboženskému rozdělení na ostrově. S nadšením jsme sledovali, jak biblickou pravdu přijímá hodně katolíků a slouží spolu s bratry, kteří dříve byli protestanté.

OBROVSKÁ ZMĚNA

Náš život se úplně změnil v roce 2011, kdy došlo ke sloučení britské a irské pobočky a my jsme byli posláni do betelu v Londýně. Dozvěděli jsme se to v době, kdy jsem si začala dělat starosti o Arthurovo zdraví. Lékaři mu diagnostikovali Parkinsono-

vu nemoc. Muž, se kterým jsem strávila 66 let života, 20. května 2015 zemřel.

Posledních pár let cítím hluboký žal, smutek a psychicky na tom nejsem moc dobře. Arthur tu byl vždycky pro mě. Tolik mi teď chybí! Ale když vás potká něco takového, přiblíží vás to k Jehovovi. Bylo dojemné vidět, jak moc měli lidé Arthura rádi. Napsali mi přátelé z Irska, Británie, a dokonce ze Spojených států. Tyto dopisy spolu s povzbuzením od Arthurova bratra Dennise, jeho ženy Mavis a mých neteří Ruth a Judy mi pomáhají tak moc, že to slovy ani nedokážu vyjádřit.

Velmi se mi líbí verš z Izajáše 30:18. Píše se tam: „A proto bude Jehova stále v očekávání, aby vám projevil přízeň, a proto povstane, aby vám projevil milosrdenství. Vždyť Jehova je Bůh soudu. Šťastní jsou všichni, kdo jsou stále v očekávání na něho.“ Je pro mě velkou útěchou vědět, že Jehova se už nemůže dočkat, až všechny věci napraví a pověří nás nádhernými úkoly v novém světě.

Když přemýšlím o našem životě, vidím, jak Jehova vedl a podporoval dílo v Irsku. Moc si vážím toho, že jsem na tomto duchovním růstu mohla mít svůj podíl. Jsem přesvědčená, že když děláme to, co po nás Jehova chce, přináší nám to velkou odměnu.

* Další informace najdete v publikaci *Svědčkové Jehovovi v nové době – Irsko, Kostarika* na stranách 29 a 30.

Milujme druhé „skutkem a pravdou“

„Nemilujme slovem ani jazykem, ale skutkem a pravdou.“

(1. JANA 3:18)

AGAPE neboli láska založená na správných zásadách je dar od Jehovy. On je jejím zdrojem. (1. Jana 4:7) Je to ten nejušlechtlejší druh lásky. Může zahrnovat city a vřelost, ale především se vyznačuje nesobeckými skutky ve prospěch druhých. Jedna odborná publikace uvádí, že *agape* „je možné poznat pouze z jednání, k němuž podněcuje“. Když takovou lásku projevujeme, přináší nám to radost a náš život má hlubší smysl.

² Jehova projevil lásku lidem ještě předtím, než stvořil Adama a Evu. Připravil zemi tak, aby byla pro člověka věčným domovem, místem, kde nebude jenom přežívat, ale kde se bude ze života těšit. Udělal to čistě pro nás, ne proto, že by z toho něco měl. Když byl náš domov připravený, stvořil lidi s tím, že v ráji budou moct žít věčně.

³ Později Jehova projevil lidem nesobeckou lásku tím největším možným způsobem. I když se Adam s Evou proti

1. Který druh lásky je nejušlechtlejší a proč? (Viz úvodní obrázek.)
- 2., 3. Jak projevil nesobeckou lásku Jehova?

PÍSNĚ: 72, 124

DOKÁZAL BYS ODPOVĚDĚT?

Který druh lásky je nejušlechtlejší?

Co je láska bez pokrytectví?

Jak můžeme zjistit, jestli je naše láska upřímná?

němu vzbouřili, byl si jistý, že někteří jejich potomci budou na jeho lásku reagovat, a tak opatřil výkupné, aby je zachránil. (1. Mojž. 3:15; 1. Jana 4:10) Od chvíle, kdy výkupné slíbil, byla z jeho pohledu tato oběť už jakoby předložena. O 4 000 let později dal za lidi „svého jediného zplozeného Syna“. (Jan 3:16) Za Jehovovu lásku jsme skutečně vděční!

⁴ Nesobeckou lásku jsme schopní dávat najevo i my, protože Bůh nás stvořil ke svému obrazu. To, že jsme zdělili nedokonalost, tuto schopnost ztěžuje, ale neztratili jsme ji úplně. Abel miloval Boha a dal to najevo tím, že nesobecky obětoval to nejlepší, co měl. (1. Mojž. 4:3, 4) Noe svoji nesobeckou lásku k lidem projevil tak, že desítky let oznamoval Boží poselství, i když neviděl žádnou odezvu. (2. Petra 2:5) Abrahama láska k Bohu byla silnější než jeho pocity, které měl, když mu Jehova řekl, aby obětoval svého syna Izáka. (Jak. 2:21) Chceme být jako tito muži a milovat Boha a lidi, i když to zrovna není lehké.

UPŘÍMNÁ LÁSKA VERSUS POKRYTECKÁ LÁSKA

⁵ Z Bible se dozvídáme, že upřímná láska se neprojevuje „slovem ani jazykem, ale skutkem a pravdou“. (1. Jana 3:18) Znamená to, že nemůžeme lásku vyjádřit slovy? To ne. (1. Tes. 4:18) Spíš se tím myslí, že naše láska by se neměla omezovat jenom na slova, zvláště

4. Jak to, že nedokonalí lidé jsou schopní dávat najevo nesobeckou lásku?

5. Jak můžeme dávat najevo upřímnou lásku?

když okolnosti vyžadují, abychom něco udělali. Když například nějakému křesťanovi schází základní prostředky k životu, potřebuje víc než pouhé přání všeho dobrého. (Jak. 2:15, 16) Podobně protože milujeme Jehovu a bližní, děláme víc, než že se jenom modlíme, aby bylo dost zvěstovatelů. Chodíme do služby co nejčastěji. (Mat. 9:38)

⁶ Apoštol Jan napsal, že druhé máme milovat „skutkem a pravdou“. Naše láska tedy musí být bez pokrytectví. (Řím. 12:9; 2. Kor. 6:6) Občas někdo možná předstírá, že někoho miluje. Je to ale skutečná a upřímná láska? Jaké má pohnutky? Pokrytecká láska vlastně není láska, ale jenom její bezcenná napodobenina.

⁷ Uveďme si některé příklady pokrytecké lásky. Satan v zahradě Eden předstíral, že chce pro Evu to nejlepší, ale jeho jednání bylo ve skutečnosti sobecké a pokrytecké. (1. Mojž. 3:4, 5) V době, kdy byl králem David, se Achitofel tvářil jako jeho přítel. Když ale měl pocit, že pro něj bude něco výhodnější, zradil ho. (2. Sam. 15:31) Dnes se odpadlíci a jiní lidé, kteří rozkládají sbor, snaží „hladkým mluvením a lichotivou řečí“ vyvolat dojem, že jim na druhých záleží. Jejich pohnutky jsou ale sobecké. (Řím. 16:17, 18)

⁸ Pokud někdo miluje pokrytecky, je to zvlášť odsouzeníhodné, protože druhé podvádí. Může oklamat lidi, ale Jehovu ne. Ježíš řekl, že pokrytci budou potrestáni „s největší přísností“. (Mat. 24:51) Jehovovi služebníci by ur-

6., 7. a) Co je láska bez pokrytectví?

b) Uveď příklady pokrytecké lásky.

8. Které otázky bychom si měli položit?

čítě nikdy nechtěli milovat pokrytecky. Měli bychom se tedy sami sebe ptát: Je moje láska vždycky upřímná? Není v ní někdy sobectví nebo přetvářka? Zamysleme se teď nad devíti způsoby, jak lásku bez pokrytectví dávat najevo.

JAK MILOVAT „SKUTKEM A PRAVDOU“

⁹ *S radostí dělej něco pro druhé, i když tě při tom nikdo nevidí.* Měli bychom rádi projevovat bratrům lásku „vskrytu“, tedy s tím, že se o tom nikdo jiný nedozví. **(Přečti Matouše 6:1–4.)** V tom selhali Ananiáš a Safira. Chtěli, aby druzí věděli, že něco darovali, a bezostyšně lhali, kolik to bylo. Stihl je za to tvrdý trest. (Sk. 5:1–10) Když bratry a sestry upřímně milujeme, rádi pro ně něco uděláme, aniž by o tom druzí věděli. V tomto ohledu jsou pro nás příkladem bratři, kteří vedoucímu sboru pomáhají s přípravou duchovního pokrmu. Nestrhávají na sebe pozornost ani neříkají, na kterých projektech pracují.

¹⁰ *Dávej druhým najevo, že k nim máš úctu.* **(Přečti Římanům 12:10.)** Ježíš je nám v tom vzorem. Dělal i ty nejpodřadnější práce. (Jan 13:3–5, 12–15) Možná nás to stojí hodně úsilí, abychom se pokorili a takovým způsobem projevovali druhým úctu. Dokonce ani apoštolové úplně nerozuměli tomu, proč Ježíš jedná tak pokorně. Pochopili to, až když obdrželi svatého ducha. (Jan 13:7) Úctu můžeme druhým dávat najevo tím, že si o sobě nemyslíme

9. K čemu nás bude motivovat upřímná láska?

10. Jak můžeme druhým dávat najevo, že k nim máme úctu?

příliš, protože snad máme lepší vzdělání, jsme bohatší nebo máme ve službě Jehovovi nějaké zvláštní úkoly. (Řím. 12:3) Když jsou druzí chváleni, nezavídíme jim, ale radujeme se s nimi, ačkoli si možná myslíme, že si stejnou chválu zasloužíme také.

¹¹ *Upřímně druhé chval.* Měli bychom využívat příležitosti, kdy můžeme druhé chválit, protože je to „dobré k budování“. (Ef. 4:29) Musíme být ale upřímní. Jinak bychom druhým lichotili nebo se vyhýbali odpovědnosti dát jim potřebnou radu. (Přísl. 29:5) Kdybychom někoho chválili, ale pak ho za jeho zády kritizovali, bylo by to pokrytecké. Apoštol Pavel do této léčky nepadl a dal nám skvělý příklad v tom, že z upřímné lásky druhé chválil. Za některé věci pochválil například křesťany v Korintu. (1. Kor. 11:2) Bylo ale také něco, za co je pochválit nemohl, a tak jim laskavě a otevřeně řekl, v čem je problém. (1. Kor. 11:20–22)

¹² *Bud' pohostinný.* Jehova si přeje, abychom byli k bratrům a sestrám štědrí. **(Přečti 1. Jana 3:17.)** Takoví ale musíme být z čistých pohnutek. Polož si otázky: Zvu k sobě domů jenom blízké přátele nebo ty, koho považuju za důležité ve sboru? Zvu jenom lidi, o kterých si myslím, že mi to nějakým způsobem vrátí? Jsem štědrý k bratrům a sestrám, které dobře neznám nebo kteří pro mě nemůžou nic moc udělat? (Luk. 14:12–14) Představ si následující situace: Co když nějaký bratr potřebuje pomoc, protože udělal

11. Proč naše pochvala musí být upřímná?

12. Jak můžeme projevit upřímnou lásku, pokud jde o pohostinnost?

nějaké nemoudré rozhodnutí? Nebo co když ti někdo, koho k sobě pozveš, ani nepoděkuje? V takových situacích bys měl uplatnit radu: „Buďte jeden ke druhému pohostinní bez reptání.“ (1. Petra 4:9) Když to uděláš, zažiješ štěstí, které plyne z dávání ze správných pohnutek. (Sk. 20:35)

¹³ *Pomáhej slabým.* Pokud druhé upřímně milujeme, řídíme se biblickým pokynem „podpírejte slabé, buďte ke všem trpěliví“. (1. Tes. 5:14) Hodně bratrů, kteří byli duchovně slabí, později zesílili. Jiní ale potřebují, abychom k nim byli trpělivější a laskavě jim pomáhali. Jak to můžeme dělat? Můžeme si s nimi povídat o hezkých biblických myšlenkách, pozvat je do služby nebo jim prostě jenom věnovat čas a naslouchat jim. Neměli bychom si myslet, že křesťané jsou buď slabí, nebo silní. Spíš bychom měli pamatovat na to, že každý z nás má silné a slabé stránky. I apoštol Pavel si byl vědom svých slabostí. (2. Kor. 12:9, 10) Všichni tedy potřebujeme podporu a povzbuzení.

¹⁴ *Přispívej k pokoji.* Děláme všechno, co můžeme, abychom s bratry a sestrami měli pokojné vztahy, a to i tehdy, když máme pocit, že nás někdo špatně pochopil nebo nám ukřivdil. (**Přečti Římanům 12:17, 18.**) Omluva může zahojit zraněné city, ale musí být upřímná. A tak místo abys jenom řekl: „Je mi líto, že se tak cítíš“, měl bys

13. a) Kdy může být zvlášť náročné pomáhat duchovně slabým? b) Jak konkrétně můžeme slabým pomáhat?

14. Co všechno bychom měli být ochotní udělat pro pokojné vztahy?

Když jsme štedří k bratrům a sestram, kteří naši pomoc potřebují, dáváme najevo, že je máme rádi (12. odstavec)

uznat svoji chybu a říct třeba: „Je mi líto, že jsem ti ublížil tím, co jsem řekl.“ Pokoj je důležitý hlavně v manželství. Manželé by neměli na veřejnosti předstírat, že se mají rádi, a doma pak spolu mluvit hrubě, nemluvit spolu vůbec, nebo dokonce používat násilí.

¹⁵ *Ochotně odpouštěj.* Pokud nám někdo ublíží, odpustíme mu a zapomeneme na to. Když se budeme řídit radou, abychom se „navzájem snášeli v lásce“ a „s opravdovostí usilovali o zachování jednoty ducha ve sjednocujícím svazku pokoje“, ochotně odpustíme i tomu, kdo možná ani neví, že nám ublížil. (Ef. 4:2, 3) Co nám pomůže odpustit ze srdce? Musíme přestat myslet na to, co nám dotyčný udělal. Láska totiž „nevypočítává urážky“. (1. Kor. 13:4, 5) Pokud bychom v sobě chovali nevraživost, riskovali bychom, že trvale poškodíme nejenom vztah s naším bra-

15. Jak ukážeme, že jsme odpustili ze srdce?

trem nebo sestrou, ale také s Jehovou. (Mat. 6:14, 15) To, že jsme odpustili ze srdce, ukážeme i tím, že se za křesťana, který se nás nějak dotkl, budeme modlit. (Luk. 6:27, 28)

¹⁶ *Buď ochotný něco obětovat.* Pokud máme ve službě Jehovovi nějaké zvláštní úkoly, měli bychom se na ně dívat jako na příležitosti, kdy můžeme ukázat, že je naše láska upřímná. Jak to můžeme dělat? Tím, že nehledáme „svou vlastní výhodu, ale výhodu druhého“. (1. Kor. 10:24) Například během krajských a regionálních sjezdů jsou pořadatelé na místě konání dřív než ostatní, a tak by ta nejlepší místa mohli obsadit pro sebe a svoji rodinu. Mnozí z nich si ale v přiděleném sektoru vybírají méně atraktivní místa. Dávají tak najevo, že jejich láska je nesebecká. Mohl bys jejich příklad nějak napodobit?

16. Jak bychom se měli dívat na úkoly, které máme ve službě Jehovovi?

¹⁷ *Přiznej skrytý hřích a s takovým jednáním přestaň.* Někteří křesťané, kteří vážně zhřešili, se to snaží skrýt, aby se neztrapnili nebo nezklamali druhé. (Přísl. 28:13) Takové jednání je ale nelaskavé, protože škodí tomu, kdo zhřešil, i jiným. Může bránit působení Božího ducha a ohrozit pokoj celého sboru. (Ef. 4:30) Upřímná láska křesťana podnítlí k tomu, aby o vážném hříchu řekl starším, protože ti mu můžou pomoci. (Jak. 5:14, 15)

¹⁸ *Láska je největší ze všech vlastností.* (1. Kor. 13:13) Je poznávacím znakem Ježíšových následovníků a těch, kdo napodobují Jehovu, od kterého láska pochází. (Ef. 5:1, 2) Pavel napsal: „Jestliže ... nemám lásku, nejsem nic.“ (1. Kor. 13:2) Dál tedy druhé milujeme nejen „slovem“, ale také „skutkem a pravdou“.

17. K čemu upřímná láska podnítlí křesťana, který vážně zhřešil?

18. Proč bychom měli druhé upřímně milovat?

Biblická pravda nepřináší „pokoj, ale meč“

„Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zemi pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ (MAT. 10:34)

PÍSNĚ: 125, 135

JAK BYS ODPOVĚĎĚL?

Co je „meč“, o kterém mluvil Ježíš?

Jak můžeš zmírnit napětí a přitom zůstat věrný Jehovovi, když příbuzní s tvou vírou nesouhlasí?

Co ti může pomoci vyrovnat se s tím, že někdo z rodiny opustil Jehovu?

VŠICHNI si přejeme mít pokojné vztahy a žít bez jakéhokoli strachu. Jsme vděční za „Boží pokoj“ neboli vnitřní klid, který máme od Jehovy a který nás může chránit před znepokojivými myšlenkami a pocity. (Fil. 4:6, 7) Těšíme se také z „pokojů s Bohem“, což znamená, že s ním máme dobrý vztah, a to díky tomu, že jsme se mu zasvětili. (Řím. 5:1)

² Teď ale ještě není doba na to, aby Bůh způsobil, že na zemi zavládne pokoj. Žijeme v posledních dnech, takže musíme řešit hodně problémů, kvůli kterým na nás doléhá úzkost. Lidé kolem nás mají násilné sklony. (2. Tim. 3:1–4) Jako křesťané musíme vést duchovní válku proti Satanovi a falešným naukám, které propaguje. (2. Kor. 10:4, 5) Náš pokoj ale můžou nejvíc ohrožovat příbuzní, kteří v Jehovu nevěří. Možná se nám za naši víru posmívají, obviňují nás z toho, že rozdělujeme rodinu, nebo nám vyhrožují, že po-

1., 2. a) Jaký pokoj teď zažíváme? b) Proč zatím nežijeme v naprosto pokojných podmínkách? (Viz úvodní obrázek.)

kud se své víry nevzdáme, zřeknou se nás. Jak bychom se k odporu v rodině měli postavit? A jak se s náročnými situacemi, které kvůli tomu vznikají, můžeme vyrovnávat?

JAK SE POSTAVIT K ODPORU V RODINĚ

³ Ježíš věděl, že jeho učení bude lidi rozdělovat a že jeho následovníci budou potřebovat odvalu, aby se odporu dokázali postavit. Takový odpor může mít vliv na pokojné vztahy v rodině. Ježíš řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zemi pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Přišel jsem totiž způsobit rozdělení člověka proti jeho otci, a dcery proti její matce, a mladé manželky proti její tchyni. Nepřátelé člověka vskutku budou lidé z jeho vlastní domácnosti.“ (Mat. 10:34–36)

⁴ Co znamenají Ježíšova slova „nemyslete si, že jsem přišel uvést na zemi pokoj“? Chtěl, aby lidé věděli, že když se stanou jeho učedníky, bude to mít nějaké následky. Jeho učení mohlo lidi rozdělovat. Ježíšovým cílem samozřejmě bylo učit pravdu o Bohu, a ne rozdělovat rodiny. (Jan 18:37) Jeho učedníci ale museli vědět, že následovat ho nebude vždycky snadné, zvláště když někdo z blízkých přátel nebo rodiny biblické pravdě neuvěří.

⁵ Ježíš řekl, že odpor ze strany rodiny je jedna z věcí, které jeho následovníci musí být ochotni snášet. (Mat. 10:38) Ježíšovými učedníky můžou být jenom ti, kdo mu jsou věrní i navzdory tomu, že se jim rodina posmívá, nebo

- 3., 4. a) Jaké následky může mít Ježíšovo učení? b) Kdy bývá zvláště těžké následovat Ježíše?
5. Co zažívají Ježíšovi následovníci?

je dokonce zavrhl. Získávají ale mnohem víc, než ztrácejí. (**Přečti Marka 10:29, 30.**)

⁶ I když naši příbuzní jsou proti tomu, že uctíváme Jehovu, máme je pořád rádi. Mějme ale na paměti, že naše láska k Bohu a Kristu by měla být větší. (Mat. 10:37) Musíme si také uvědomovat, že Satan se bude snažit rodinné vazby využít k tomu, abychom Jehovu zradili. Zamysleme se nad několika situacemi, které můžou kvůli odporu v rodině vyvstat, a ukažme si, jak je zvládat.

KDYŽ JEHOVOVI NESLOUŽÍ TVŮJ PARTNER

⁷ Ty, kdo vstupují do manželství, Bible varuje, že „budou mít soužení ve svém těle“. (1. Kor. 7:28) Pokud tvůj manžel nebo manželka neuctívá Jehovu, možná máš víc stresu a zažíváš větší úzkost, než je v manželství běžné. Je ale důležité, aby ses na svoji situaci díval tak, jak ji vidí Jehova. To, že tvůj partner teď nechce sloužit Jehovovi, není pádným důvodem pro to, abyste od sebe odešli nebo se rozvedli. (1. Kor. 7:12–16) I když nevěřící manžel nevede rodinu duchovně, měl by být respektován jako hlava rodiny. Nevěřící manželka by zase měla cítit, že ji křesťanský manžel miluje a něžně se o ni stará. (Ef. 5:22, 23, 28, 29)

⁸ A co když se tě tvůj manžel nebo manželka snaží v duchovních činnostech omezovat? Jedné sestře například manžel řekl, že může chodit do služby jenom

6. Co bychom měli mít na paměti, pokud příbuzní jsou proti tomu, že uctíváme Jehovu?

7. Jak by ses měl dívat na svoji situaci, pokud tvůj manželský partner neslouží Jehovovi?

8. Jaké otázky si můžeš položit, když se tě tvůj manžel nebo manželka snaží v duchovních činnostech omezovat?

v určité dny v týdnu. Jestliže jsi v podobné situaci, polož si otázky: Vyžaduje po mně manželský partner, abych Jehovu přestal uctívat úplně? Pokud ne, mohl bych mu vyhovět? Když budeš rozumný, může ti to pomoci vyhnout se doma zbytečným konfliktům. (Fil. 4:5)

⁹ V nábožensky rozdělené rodině může být zvlášť náročné vychovávat děti. Měl bys je například učit, aby poslouchaly biblický příkaz „cti svého otce a svou matku“. (Ef. 6:1–3) Co když se ale tvůj manžel nebo manželka vysokými biblickými měřítky neřídí? Buď příkladem v tom, že se svým manželským partnerem jednáš s úctou. Zaměřuj se na jeho dobré vlastnosti a dávej mu naje-

9. Jak může křesťan svoje děti učit, aby měly úctu i k rodiči, který Jehovu neuctívá?

vo, že si ho vážíš. Před dětmi o něm nemluv negativně. Vysvětlí jim, že se každý člověk musí rozhodnout sám, jestli bude sloužit Jehovovi. Dobré chování dítěte může manželskému partnerovi pomoci, aby Jehovu začal uctívat.

¹⁰ Někdy manželský partner, který neslouží Jehovovi, chce, aby děti slavily svátky, které mají pohanský původ, nebo se učily falešné náboženské nauky. Někteří manželé možná křesťanské manželce zakážou, aby děti učila o Jehovovi. Ta ale v tomto ohledu bude dělat, co může. (Sk. 16:1; 2. Tim. 3:14, 15) Manžel například sestře nedovolí, aby s dětmi vedla pravidelné biblické studium a brala je na shromáždění. I když jeho roz-

10. Jak může rodič učit děti o Jehovovi v nábožensky rozdělené rodině?

Mluv s dětmi o Jehovovi při každé vhodné příležitosti (10. odstavec)

hodnutí respektuje, může o tom, čemu věří, s dětmi mluvit, kdykoli má příležitost. Ty se tak můžou učit o Jehovovi a o tom, co se mu líbí a co ne. (Sk. 4:19, 20) Děti se samozřejmě nakonec musí samy rozhodnout, jestli Jehovovi budou sloužit. (5. Mojž. 30:19, 20)*

KDYŽ S TVOU VÍROU NESOUHLASÍ PŘÍBUZNÍ

¹¹ Když jsi začal studovat Bibli se svědky Jehovovými, možná jsi o tom příbuzným neřekl. Jak ale tvoje víra rostla, cítil jsi, že o tom, čemu věříš, s nimi chceš mluvit. (Mar. 8:38) Pokud kvůli tvému odvážnému postoji vznikl mezi vámi problém, zamysli se nad několika kroky, jak můžeš napětí zmírnit a přitom zůstat věrný Jehovovi.

¹² *Snaž se porozumět pocitům nevěřících příbuzných.* My jsme sice šťastní, že jsme poznali biblickou pravdu, ale naši příbuzní se můžou mylně domnívat, že jsme se nechali oklamat nebo že jsme vstoupili do nějaké sekty. Můžou si myslet, že už je nemáme rádi, protože s nimi neslavíme různé svátky. Dokonce se možná bojí, že po smrti budeme nějak trpět. Měli bychom se snažit vidět věci z jejich pohledu a pozorně jim naslouchat, abychom se dozvěděli, jaké mají obavy. (Přísl. 20:5) Apoštol Pavel se snažil nejrůznější lidi pochopit, aby s nimi mohl mluvit o biblické pravdě. (1. Kor. 9:19–23) Stejný přístup by mohl pomoci i nám.

---

* Více informací o tom, jak vychovávat děti v nábožensky rozdělené rodině, najdeš v „Otázkách čtenářů“ ve *Strážné věži* z 15. srpna 2002.

11. Proč může mezi tebou a příbuznými vzniknout problém?

12. Co možná nevěřícím příbuzným vadí a jak jim můžeme projevit pochopení?

¹³ *Mluv klidně a laskavě.* Bible říká: „Ať je váš výrok vždy s milostivostí.“ (Kol. 4:6) Můžeme Jehovu prosit o svatého ducha, abychom při rozhovoru s příbuznými projevovali hezké vlastnosti. Neměli bychom se snažit diskutovat s nimi hned o všech falešných naukách, kterým věří. Pokud nás zraní tím, co řeknou nebo udělají, můžeme napodobit příklad apoštolů. Pavel napsal: „Když je nám spíláno, žehnáme; když jsme pronásledováni, odoláváme; když jsme tupeni, snažně prosíme.“ (1. Kor. 4:12, 13)

¹⁴ *Za všech okolností se dobře chovej.* I když to, že s příbuznými mluvíme klidně a laskavě, může přispět k pokojným vztahům, naše dobré chování dokáže mnohem víc. (**Přečti 1. Petra 3:1, 2, 16.**) Svým příkladem příbuzným ukaž, že svědkové Jehovovi mají šťastná manželství, dobře se starají o děti, vedou spokojený a spořádaný život a drží se vysokých morálních měřítek. Je možné, že naši příbuzní se svědky nikdy nestanou, ale my můžeme mít radost z toho, že se chováme tak, jak se to líbí Jehovovi.

¹⁵ *Přemýšlej dopředu.* Uvažuj o situacích, které by mohly vyvolat spor, a rozhodni se, jak se zachováš. (Přísl. 29:11) Jedna sestra z Austrálie vypráví: „Můj tchán byl silně proti svědkům. Vždycky než jsme mu s manželem zavolali, pomodlili jsme se, abychom dokázali reagovat klidně, když se rozčílí. Promysleli jsme si, o čem si budeme povídat, aby byl rozhovor přátelský. Chtěli jsme předejít dlouhým debatám, které

---

13. Jak bychom měli mluvit s příbuznými, kteří neuctívají Jehovu?

14. K čemu může vést to, že se dobře chováme?

15. O čem můžeme předem přemýšlet, když se chceme vyhnout sporům s příbuznými?

obvykle vedly k dohadování se o náboženství, a tak jsme si řekli, za jak dlouhého hovoru ukončíme.“

¹⁶ Samozřejmě nemůžeš čekat, že všem nedorozuměním s nevěřícími příbuznými předejdeš. Když k nějakému konfliktu dojde, možná se kvůli tomu cítíš provinile, protože je máš rád a chceš s nimi být zadobře. Pokud se tak cítíš, ze všech sil se snaž, aby pro tebe byla věrnost Jehovovi důležitější než láska k rodině. Třeba si pak tvoji příbuzní uvědomí, že to, jestli člověk žije podle Bible, nebo ne, je otázkou života a smrti. V každém případě pamatuj, že nemůžeš nikoho nutit, aby biblickou pravdu přijal. Druzí ale mohou vidět, co dobrého ti to přináší. Jehova jim dává stejnou možnost jako nám – mohou si vybrat, jestli mu budou sloužit nebo ne. (Iz. 48:17, 18)

KDYŽ NĚKDO Z RODINY OPUSTÍ JEHOVU

¹⁷ Když nějaký člen rodiny musí být ze sboru vyloučen nebo se od Boží organizace sám oddělí, může to křesťanovi rvát srdce. Jak se s takovou bolestí můžeš vyrovnat?

¹⁸ *Drž se svých duchovních návyků.* Posiluj svoji víru tím, že si budeš pravidelně číst Bibli, připravovat se na shromáždění a účastnit se jich, chodit do služby a modlit se o sílu vytrvat. (Juda 20, 21) Ale co když to všechno děláš, a přesto bolest nepolevuje? Nevzdávej to! Dobré duchovní návyky ti mohou pomáhat, abys měl myšlenky a pocity pod kontrolou. Uvažuj o tom, co zažil pisatel 73. žalmu. Prošel si životním obdobím, kdy nedo-

16. Když dojde k nějakému konfliktu s příbuznými, jak můžeš překonat pocity viny?

17., 18. Co ti může pomoci vyrovnat se s tím, že někdo z rodiny opustil Jehovu?

kázal ovládat svoje myšlenky a pocity. Když ale přišel na místo, kde lidé uctivali Jehovu, dokázal mít na věci zase správný pohled. (Žalm 73:16, 17) To samé můžeš pomoci i tobě.

¹⁹ *Respektuj ukázně od Jehovy.* To, že Jehova někoho, kdo se provinil, ukázně, bude mít ty nejlepší dlouhodobé důsledky pro všechny, i když bezprostřední dopad je bolestný. (**Přečti Hebrejcům 12:11.**) Jehova nám například říká, abychom se „přestali společensky stýkat s kýmkoli“, kdo svého špatného jednání nelituje. (1. Kor. 5:11–13) Je pravda, že je to citově náročné, ale musíme přerušit běžný kontakt s vyloučeným členem rodiny – to znamená nevolat si s ním, nepsat si s ním esemesky, dopisy ani e-maily a nebýt s ním v kontaktu ani na sociálních sítích.

²⁰ *Neztrácej naději.* Láska „ve vše doufá“, tedy i v to, že křesťan, který Jehovu opustil, se k němu vrátí. (1. Kor. 13:7) Pokud vidíš známky toho, že někdo blízký z rodiny mění svůj postoj k lepšímu, můžeš se modlit, aby získal sílu a zareagoval na Jehovovu výzvu: „Vrať se přece ke mně.“ (Iz. 44:22)

²¹ Ježíš řekl, že ho musíme milovat víc než kohokoli jiného. A byl si jistý, že jeho učedníci budou mít odvahu zůstat mu věrní, a to i navzdory odporu v rodině. Pokud se tedy někdo z rodiny staví proti tvé víře, spoléhej se na Jehovu. Proho, aby ti pomáhal náročné situace zvládat. (Iz. 41:10, 13) Raduj se z toho, že děláš to, co se líbí Jehovovi a Ježíšovi, a že tě za tvoji věrnost odmění.

19. Jak můžeš dát najevo, že respektuješ ukázně od Jehovy?

20. V co můžeš doufat?

21. Co bys měl dělat, když se někdo v rodině staví proti tomu, že sloužíš Jehovovi?

JOSEF Z ARIMATIE

nakonec sebral odvahu

JOSEF Z ARIMATIE si nemyslel, že se odváží jít za římským vládcem. Pontský Pilát měl pověst velmi neústupného člověka. Pokud měl být ale Ježíš důstojně pohřben, někdo musel Piláta o Ježíšovo tělo požádat. Nakonec to setkání nebylo tak náročné, jak si Josef možná představoval. Potom co se Pilát u důstojníka ujistil, že je Ježíš mrtvý, Josefově žádosti vyhověl. A tak Josef, i když byl zdrcený žalem, spěchal zpátky na místo poprav. (Mar. 15:42–45)

- ♦ Kdo byl Josef z Arimatie?
- ♦ Jaký byl vztah mezi ním a Ježíšem?
- ♦ A proč by tě jeho příběh měl zajímat?

Máš odvalu o sobě říct, že jsi křesťan?

ČLEN SANHEDRINU

Z Markova evangelia se dozvídáme, že Josef byl „vážený člen Rady“. Tou mohl být jedině Sanhedrin neboli nejvyšší židovský soud a zároveň nejvyšší správní orgán. (Mar. 15:1, 43) Patřil tedy k mužům, kteří měli významné postavení a autoritu, a možná díky tomu se s římským vládcem mohl setkat. A není překvapivé, že byl bohatý. (Mat. 27:57)

Sanhedrin jako skupina Ježíše neměl v lásce. Jeho členové se proti němu spiklily s cílem ho zabít. O Josefovi ale čteme, že to byl „dobrý a spravedlivý muž“. (Luk. 23:50) Na rozdíl od většiny Židů v Sanhedrinu žil poctivý a spořádaný život a snažil se co nejlépe poslouchat Boží zákony. Také „očekával Boží království“, což možná vysvětluje, proč se stal Ježíšovým učedníkem. (Mar. 15:43; Mat. 27:57) Pravdu a spravedlnost považoval za velmi důležité hodnoty, a nejspíš i proto ho Ježíšovo poselství zaujalo.

TAJNÝ UČEDNÍK

V Janově evangeliu 19:38 se píše, že Josef „byl Ježíšovým učedníkem, ale taj-

ným ze strachu před Židy“. Čeho se bál? Věděl, že Židé Ježíšem pohrdají a že jsou rozhodnutí vyhnat ze synagogy každého, kdo v něj uvěří. (Jan 7:45–49; 9:22) Člověkem, který byl vyhnán ze synagogy, Židé opovrhovali, vyhýbali se mu a chováli se k němu jako k vyvrhelovi. Josef se proto bál veřejně se k Ježíšovi přihlásit. Kdyby to udělal, znamenalo by to, že přijde o svoje postavení a prestiž.

Josef nebyl jediný, kdo se ocitl v této složité situaci. Podle Jana 12:42 „i mnozí z vládců v něj skutečně uvěřili, ale kvůli farizeům ho nevyznali, aby nebyli vyhnáni ze synagogy“. Dalším takovým člověkem byl například Nikodém, který byl také členem Sanhedrinu. (Jan 3:1–10; 7:50–52)

Josef Ježíšovým učedníkem byl, ale neodhodlal se k tomu, aby to o sobě řekl. To bylo závažné, když vezmeme v úvahu Ježíšova slova: „S každým..., kdo vyznává před lidmi spojení se mnou, také vyznám spojení před svým Otcem, který je v nebesích; kdokoli mě však zapře před lidmi, toho také zapřu před svým Otcem, který je v nebesích.“ (Mat. 10:32, 33) Josef sice Ježíše doslova nezapřel, ale ani neměl odvalu přihlásit se k němu. A co ty?

Nicméně Josefovi nelze upřít to, že nepodpořil spiknutí Sanhedrinu pro-

ti Ježíšovi. (Luk. 23:51) Někteří tvrdí, že pravděpodobně nebyl u Ježíšova soudu. Ať už to bylo jakkoli, Josef kvůli té strašné nespravedlnosti musel být zoufalý. Nemohl ale udělat nic, aby jí zabránil.

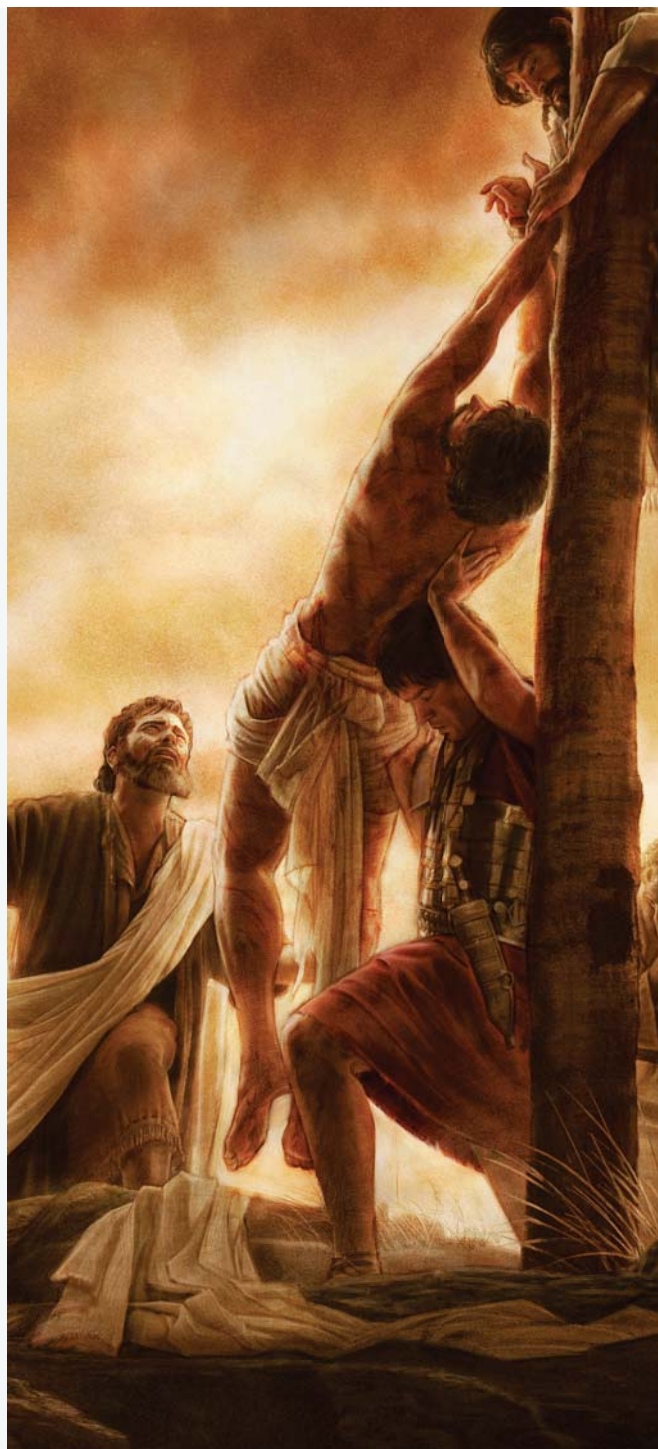
PŘEKONAL NEROZHODNOST

V době, kdy Ježíš umíral, Josef už očividně neměl strach a byl rozhodnutý, že se k Ježíšovým následovníkům připojí. Poznáváme to ze slov u Marka 15:43: „*Sebral odvahu, aby vešel před Piláta, a požádal o Ježíšovo tělo.*“

Zdá se, že byl u toho, když Ježíš umíral, protože o jeho smrti věděl dřív než Pilát. Když ho totiž žádal o Ježíšovo tělo, Pilát „se divil, že by [Ježíš] už byl mrtev“. (Mar. 15:44) Pokud byl Josef svědkem Ježíšova utrpení na mučednickém kůlu, jak na něj tato hrozná scéna asi zapůsobila? Hnulo se v něm svědomí a rozhodl se udělat to, co je správné? Možná. Přejmenším už nechtěl skrývat, že je Ježíšovým učedníkem.

POHŘBIVÁ JEŽÍŠE

Židovský zákon vyžadoval, aby ti, kdo byli popraveni, byli pohřbeni dřív, než zapadne slunce. (5. Mojž. 21:22, 23) Římané ale těla popravených zločinců buď nechávali na kůlu, kde se časem rozložily, nebo je házeli do společného hrobu.

Josef nechtěl, aby se něco takového stalo s tělem Ježíše. Poblíž popraviště měl novou hrobku vytesanou ve skále. Ještě nikdy nebyla použita, což naznačuje, že se nedávno přestěhoval z Arimatie* do Jeruzaléma a že ji chtěl v budoucnu použít jako rodinnou hrobku. (Luk. 23:53; Jan 19:41) To, že v ní pohřbil Ježíše, od něj bylo velkorysé, a splnilo se tak proctví, že Mesiáš bude pohřben „u bohaté třídy“. (Iz. 53:5, 8, 9)

Je pro tebe něco důležitější než vztah s Jehovou?

Všechna čtyři evangelia uvádějí, že potom co bylo Ježíšovo tělo sundáno z kůlu, ho Josef zabalil do jemného plátna a uložil do své hrobky. (Mat. 27:59–61; Mar. 15:46, 47; Luk. 23:53, 55; Jan 19:38–40) Jediný člověk, o kterém je zmínka, že mu pomáhal, byl Nikodém, který přinesl koření k pohřbu. Vzhledem k tomu, jaké měli ti dva muži postavení, je nepravděpodobné, že by tělo přenes-

* Arimatie je pravděpodobně totožná s Ramou, což je dnešní Rantis. Bylo to rodné město proroka Samuela a leží asi 35 kilometrů na severozápad od Jeruzaléma. (1. Sam. 1:19, 20)

li sami. Zřejmě o pomoc požádali sloužící, kteří tělo přenesli a pohřbili. I kdyby to tak bylo, tak to, co podnikli, nebyla maličkost. Každý, kdo přišel do kontaktu s mrtvým tělem, byl sedm dní nečistý, a cokoli, čeho se dotkl, bylo také nečisté. (4. Mojž. 19:11; Ag. 2:13) Josef a Nikodém by tedy museli během týdne, který začínal Pasachem, zůstat v karanténě, a přišli by o všechny obřady a svátky s Pasachem spojené. (4. Mojž. 9:6) Tím, že Josef zorganizoval Ježíšův pohřeb, také riskoval, že se v Sanhedrinu stane terčem posměchu. Přesto byl ochotný přijmout následky, které mělo to, že Ježíše důstojně pohřbil a že se k němu veřejně přihlásil jako jeho učedník.

KONEC JOSEFOVA PŘÍBĚHU

Potom co byl Ježíš pohřben, se Bible o Josefovi z Arimatie už nezmiňuje. Co s ním tedy bylo dál? To nevíme. Ale s přihlédnutím k uvedeným informacím je dost pravděpodobné, že dal veřejně najevo, že je křesťan. V kritické situaci jeho víra a odvaha nezeslábly, ale zesílily, což bylo dobré znamení.

Když o tomto příběhu přemýšlíme, každý z nás by si měl položit otázku: Je pro mě něco – ať už postavení, kariéra, majetek, vztahy v rodině nebo to, že jsem na svobodě – důležitější než vztah s Jehovou?

Co se dozvídáme ze Zecharjášových vidění?

„Vraťte se ke mně, ... a vrátím se k vám.“ (ZECH. 1:3)

LETÍCÍ svitek, žena v zapečetěné nádobě a dvě ženy vznášející se ve větru s křídly podobnými čapím – tyto dramatické výjevy obsahuje kniha Zecharjáš. (Zech. 5:1, 7–9) Proč dal Jehova proroku Zecharjášovi tato ohromující vidění? V jaké situaci tehdy byli Izraelité? A co se z těchto vidění dozvídáme?

² V roce 537 př. n. l. měl Jehovův zasvěcený lid velký důvod se radovat. Po sedmdesáti letech babylonského zajetí byl konečně osvobozen. S vervou se proto pustil do práce na obnově Jehovova uctívání v Jeruzalémě. V roce 536 př. n. l. byly položeny základy chrámu. Tehdy byli Izraelité tak šťastní, že radostí křičeli „a ten zvuk bylo slyšet až do velké vzdálenosti“. (Ezra 3:10–13) Brzy se ale proti tomuto stavebnímu projektu zvedla vlna odporu.

1.–3. a) V jaké situaci byl Jehovův lid v době, kdy začal prorokovat Zecharjáš? b) Proč Jehova řekl svému lidu, aby se k němu vrátil?

PÍSNĚ: 120, 117

JAK BYS ODPOVĚDĚL?

Jak se Jehova dívá na jakoukoli krádež?

Jak každý den můžeme dávat najevo, že jsme se zasvětili Bohu?

Jak můžeme přispět k tomu, že v Jehovově organizaci nebude žádná špatnost?

Izraelity to tak odradilo, že se stavbou chrámu přestali a začali se každý starat o své vlastní bydlení a pole. Šestnáct let byla stavba Jehovova chrámu na mrtvém bodě. Izraelité potřebovali připomenout, že by se měli vrátit k Jehovovi a nemyslet jenom sami na sebe. Jehova chtěl, aby ho zase uctívali s nadšením a odvahou.

³ Aby Izraelitům pomohl vzpomenout si na to, proč je z Babylonu osvobodil, poslal k nim v roce 520 př. n. l. Zecharjáše. Je zajímavé, že jeho jméno znamená „Jehova pamatoval“. I když Izraelité zapomněli na to, co pro ně Bůh udělal, on na ně nezapomněl. (**Přečti Zecharjáše 1:3, 4.**) Slíbil, že jim pomůže, aby ho mohli znovu uctívat tak, jak si přeje. Také je ale jasně varoval, že nebude tolerovat žádné uctívání, které je polovičaté. Podívejme se, jak se snažil zapůsobit na jejich srdce prostřednictvím Zecharjášova šestého a sedmého vidění. Také se dozvíme, co se z toho můžeme naučit my.

ZLODĚJE ČEKÁ TREST OD BOHA

⁴ Pátá kapitola Zecharjáše začíná neobvyklým viděním. (**Přečti Zecharjáše 5:1, 2.**) Zecharjáš vidí letící svitek, který je téměř 9 metrů dlouhý a asi 4,5 metru široký. Je rozvinutý, připravený ke čtení. Obsahuje rozsudek, který je napsaný na obou stranách. (Zech. 5:3) Obvykle se psalo jenom na jednu stranu svitku, takže je jasné, že toto poselství je opravdu závažné.

4. a) Co Zecharjáš spatřil v šestém vidění?
b) Co znamená, že svitek je popsán po obou stranách? (Viz úvodní obrázek č. 1.)

⁵ **Přečti Zecharjáše 5:3, 4.** Všichni lidé jsou za své jednání zodpovědní Bohu. Zvláště to ale platí o Jehovových služebnících, protože se nazývají jeho jménem. Boha milují a vědí, že kdyby kradli, jeho jméno by to pošpinilo. (Přísl. 30:8, 9) Někteří lidé si možná myslí, že když je pro to pádný důvod, krást není špatné. Ale bez ohledu na to, jak omluvitelné se to může zdát, pro zloděje je jeho sobecká touha důležitější než Bůh. Ignoruje Boží zákon a nebere v úvahu Jehovu ani jeho jméno.

⁶ Všimni si slov u Zecharjáše 5:3 a 4. Píše se tam, že „kletba ... vstoupí do zlodějova domu ... a ubytuje se uprostřed jeho domu a zahubí jej“. Jehova tedy může odhalit a odsoudit jakékoli špatné jednání, ke kterému by došlo mezi jeho lidem. I když se někomu podaří něco ukrást, aniž se o tom dozví policie, zaměstnavatel, starší nebo rodiče, před Jehovou to neutají. Bůh se postará o to, aby jakákoli krádež vyšla najevo. (Hebr. 4:13) Jsme moc rádi, že kolem sebe máme lidi, kteří se ze všech sil snaží být ve všem poctiví. (Hebr. 13:18)

⁷ Jakýkoli druh krádeže Jehovu uráží. Považujeme za čest, že smíme žít podle Jehovových vysokých morálních měřítek, a chováme se tak, abychom jeho jméno nijak nepošpinili. Díky tomu se nám podaří uniknout vykonání rozsudku nad těmi, kdo vědomě porušují jeho zákon.

5., 6. Jak se Jehova dívá na jakoukoli krádež?

7. Jak se můžeme vyhnout kletbě, o které se píše v leticím svitku?

Jehova odsuzuje jakoukoli krádež
(5. až 7. odstavec)

KAŽDÝ DEN ŽIJ PODLE SVÉHO SLIBU

⁸ Poselství napsané na letícím svitku obsahuje také varování pro každého, „kdo falešně skládá přísahu v [Božím] jménu“. (Zech. 5:4) Přísaha je závazné prohlášení, které dosvědčuje, že něco je pravda, nebo slavnostní slib, že člověk určitou věc udělá nebo neudělá.

⁹ Přísahat v Jehovově jménu je velmi vážná věc. Je to vidět například z toho, co se stalo Sedekjášovi, poslednímu králi, který vládl z Jeruzaléma. Přísahal při Jehovovi, že se podvolí babylonskému králi, ale svůj slib nedodržel. Jehova ho proto odsoudil těmito slovy: „Jako že žiji, ... přísahám: tam, v zemi krále, jenž mu dal vládu, jehož přísahou [Sedekjáš] pohrdl a jehož

8.–10. a) Co je přísaha? b) Jakou přísahu král Sedekjáš nedodržel?

smlouvu porušil, tam, uprostřed Babylonu zemře.“ (Ezek. 17:16, *Jeruzalémská bible*)

¹⁰ Král Sedekjáš se zavázal Jehovovi, že bude žít v souladu s přísahou, kterou složil v jeho jménu. (2. Par. 36:13) Namísto toho ale požádal o pomoc Egypt, což byl marný pokus vymanit se z babylonského područí. (Ezek. 17:11–15, 17, 18)

¹¹ Jehova naslouchá také našim slibům a bere je vážně. Pokud chceme mít jeho schválení, musíme je plnit. (Žalm 76:11) Nejdůležitější ze všech slibů je ten, kterým jsme se zasvětili Jehovovi. Slavnostně jsme mu slíbili, že mu budeme bezvýhradně sloužit.

¹² Jak můžeme ukázat, že v souladu

11., 12. a) Jaký slib je nejdůležitější? b) Jak by to, že jsme se zasvětili Jehovovi, mělo ovlivňovat náš každodenní život?

se svým slibem žijeme? Každý den se setkáváme s většími nebo menšími zkouškami. Tím, jak se k nim stavíme, dáváme najevo, jak blízký vztah s Jehovou máme. (Žalm 61:8) Jak například zareaguješ, když s tebou někdo v práci nebo ve škole začne flirtovat? Budeš to vnímat jako příležitost udělat to, co se líbí Jehovovi, a na takovou hru nepřistoupíš? (Prís. 23:26) Nebo pokud žiješ v nábožensky rozdělené rodině, prosíš Jehovu, aby ti dával sílu projevovat křesťanské vlastnosti, přestože nikdo z tvých blízkých se o to nesnaží? Modlíš se každý den k našemu nebeskému Otci a děkuješ mu za to, že ti v životě radí a miluje tě? Děláš si každý den čas na čtení Bible? Když jsme se Jehovovi zasvětili, tak jsme mu to všechno vlastně slíbili. Držet se svého slibu znamená Jehovu poslouchat. Pokud ho posloucháme a děláme pro něj, co je v našich silách, dáváme tím najevo, že ho milujeme a že mu patříme. Naše uctívání je způsob života, není to pouhá formalita. To, že se snažíme svému slibu dostát, je pro naše dobro, protože tak máme úžasnou vyhlídku do budoucnosti. (5. Mojš. 10:12, 13)

¹³ Zecharjásovo šesté vidění nám pomáhá uvědomit si, že ti, kdo milují Jehovu, by neměli krást ani falešně přísahat. Také vidíme, že i když Izraelité dělali spoustu chyb, Jehova to s nimi nevzdal a neopustil je. Chápal, pod jakým tlakem jsou ze strany nepřátel. Svým příkladem nás učí, že bychom své sliby měli plnit. A můžeme si být jistí, že nám v tom bude pomáhat. Jak

13. Co si můžeme uvědomit díky Zecharjásovo šestému vidění?

to například dělá? Dává nám naději, že z celého světa brzy odstraní veškerou špatnost. Zárukou této zářící naděje je Zecharjásovo další vidění.

„NIČEMNOST“ BUDE ODNESENA TAM, KAM PATŘÍ

¹⁴ Potom co Zecharjáš spatřil letící svitek, mu anděl říká: „Pozvedni oči.“ Co se v tomto sedmém vidění odehraje? Prorok vidí nádobu k odměřování efa. **(Přečti Zecharjáše 5:5–8.)** Je kulatá, středně velká a má „okrouhlé olověné víko“. Když se víko zvedne, Zecharjáš zjistí, že v nádobě sedí „nějaká žena“. Anděl mu vysvětluje, že je to „Ničemnost“. Představ si Zecharjásovo zděšení, když se žena pokouší vylézt ven! Anděl ji rychle strčí zpátky a těžkým víkem nádobu zavře. Co to znamená?

¹⁵ Tato část vidění ukazuje, že Jehova nesnese, aby mezi jeho lidem byla jakákoli ničemnost neboli špatnost. Pokud něco takového uvidí, bude rychle reagovat a odstraní to. (1. Kor. 5:13) Poznáváme to z toho, že anděl nádobu okamžitě zavřel těžkým víkem.

¹⁶ Teď se na scéně objevují dvě ženy, které mají silná křídla podobná čapím. **(Přečti Zecharjáše 5:9–11.)** Jsou úplně jiné než ta ničemná žena v nádobě. Díky svým silným křídlům s nádobou vzlétnou a s „Ničemností“ letí pryč. Kam? Do země Šinar neboli do Baby-

14., 15. a) Co Zecharjáš vidí v sedmém vidění? (Viz úvodní obrázek č. 2.) b) Co představuje žena v nádobě a co znamená to, že anděl nádobu okamžitě zavřel?

16. a) Co se stane s nádobou? (Viz úvodní obrázek č. 3.) b) Kam ženy s čapími křídly nádobu odnášejí?

Jehova udělal
všechno pro
to, aby čisté
uctívání zůstalo
neznečištěné
(16. až 18. odstavec)

lonu, kde ji nechají. Ale proč zrovna tam?

¹⁷ Izraelité, kteří žili v době proroka Zecharjáše, chápali, proč tím pravým místem pro „Ničemnost“ je Babylon. Věděli, že je to zkažené město plné nemravnosti a falešného uctívání. Zecharjáš a další Židé, kteří tam dřív žili, museli každý den tvrdě bojovat, aby se nenechali ovlivnit pohanskými zvyky. Toto vidění je tedy určitě povzbudilo – bylo pro ně zárukou, že Jehova nedopustí, aby čisté uctívání bylo pošpiněno.

¹⁸ Vidění ale Židům také připomnělo, že mají odpovědnost dbát na to, aby uctívání Jehovy zůstalo čisté. Špatnosti nebude dovoleno, aby pronikla do Božího lidu a usadila se tam. Jehova se o nás láskyplně stará prostřednictvím své čisté organizace a my máme odpovědnost ji čistou uchovávat. Žád-

17., 18. a) Proč tím pravým místem pro „Ničemnost“ byl Babylon? b) K čemu bychom měli být rozhodnutí?

né špatné jednání do duchovního ráje nepatří.

JEHOVA MILUJE ČISTÉ LIDI

¹⁹ Zecharjášovo šesté a sedmé vidění jsou vážným varováním pro ty, kdo dělají to, co je špatné. Jehova totiž takové jednání nebude tolerovat. Od svých služebníků očekává, že budou špatnost ze srdce nenávidět. Tyto zprávy nás také ujišťují o tom, že když se budeme ze všech sil snažit zůstat čisti, náš nebeský Otec nás nezavrhne, ale bude nás chránit a odmění nás. I když zůstat čisti v tomto zkaženém světě je těžké, s Jehovovou pomocí to můžeme zvládnout. Ale jak si můžeme být jisti tím, že ve světě, kde Bůh je lidem lhostejný, pravé uctívání bude mít navrch? A jakou máme jistotu, že Jehova ochrání svou organizaci během velkého soužení, které se rychle přibližuje? Odpovědi na tyto otázky jsou v příštím článku.

19. Co se učíme z dramatických vidění, která měl Zecharjáš?

Co pro tebe znamenají dvoukolé vozy a koruna?

„Stane se to – jestliže budete zcela jistě naslouchat hlasu Jehovy, svého Boha.“ (ZECH. 6:15)

PÍSNĚ: 17, 136

JAK BYS ODPOVĚDĚL?

O čem Boží služebníky ujišťuje poslední Zecharjášovo vidění?

V čem jsou pro nás povzbuzením dvě měděné hory a dvoukolé vozy?

Co si myslíš o té největší stavební práci, jaká dnes probíhá?

ZECHARJÁŠOVO sedmé vidění končí a prorok má hodně o čem přemýšlet. Jehova se zaručil, že nepoctivé lidi bude za jejich špatné jednání volat k odpovědnosti. Tento slib Zecharjáše určitě povzbudil. Jenže zatím se nic neděje. Nepoctivost a další špatné jednání jsou na denním pořádku. A že by se stavba Jehovova chrámu v Jeruzalémě blížila ke konci, to se říct nedá. Jak mohli Židé tak rychle upustit od úkolu, který jim Bůh svěřil? Vrátili se do Jeruzaléma jenom proto, aby si polepšili?

² Zecharjáš věděl, že Židé, kteří se do Jeruzaléma přestěhovali, měli silnou víru. Vždyť právě je „pravý Bůh vzburcoval“, aby z Babylonu odešli. Zanechali za sebou věci, díky kterým měli pevnou půdu pod nohama, například domy a živnost. (Ezra 1:2, 3, 5) Opustili zemi, kterou tak dobře znali, a přestěhovali se na místo, kde větší

1., 2. V jaké situaci byli Židé v Jeruzalémě, když Zecharjášovo sedmé vidění končilo?

na z nich nikdy předtím nebyla. Kdyby pro ně stavba Jehovova chrámu nebyla důležitá, nepodnikli by cestu dlouhou asi 1 600 kilometrů, která vedla drsným terénem.

³ Jaká ta cesta vlastně byla? Židé měli během ní spoustu času, aby o svém novém domově přemýšleli. Bezsporně slyšeli, jak nádherným městem Jeruzalém kdysi byl. Ti nejstarší mezi nimi viděli chrám v jeho dřívější slávě. (Ezra 3:12) Kdybys cestoval s nimi, jaký bys měl pocit, až bys poprvé uviděl Jeruzalém? Byl bys smutný při pohledu na rozbořené budovy zarostlé plevelem? Vzpomněl by sis na masivní dvojité babylonské hradby a začal bys je porovnávat s těmi jeruzalémskými, které jsou teď zničeny a ve kterých chybí brány a věže? Židé se odradit nenechali. Během té dlouhé cesty jim totiž Jehova pomáhal a chránil je. To první, co po návratu do své domoviny udělali, bylo, že na místě, kde býval chrám, postavili oltář a každý den tam Jehovovi předkládali oběti. (Ezra 3:1, 2) Byli tak nadšení, že to vypadalo, že je nic nezastaví.

⁴ Kromě toho, že pracovali na chrámu, museli vystavět i města. Opravovali domy a také obdělávali pole, aby měli co jíst. (Ezra 2:70) Objem práce se zdál být ohromný. Netrvalo dlouho a v jejich úsilí jim začali bránit nepřátelé. Na začátku sice Židé zaujali pevný postoj, ale 15 let odporu si vybralo svou daň. (Ezra 4:1–4) Tvrdá rána přišla v roce 522 př. n. l., kdy perský král

3., 4. S jakými překážkami se Židé po návratu do Jeruzaléma setkali?

stavbu Jeruzaléma zakázal. Zdálo se, že budoucnost tohoto města je nejistá. (Ezra 4:21–24)

⁵ Jehova věděl, co jeho lid potřebuje. Dal proto Zecharjášovi poslední vidění, aby Židy ujistil, že je miluje a že si váží všeho, co pro něj do té doby udělali. Prostřednictvím tohoto vidění se také zaručil, že pokud se Židé ke své práci vrátí, bude je chránit. V souvislosti s obnovou chrámu jim slíbil: „Stane se to – jestliže budete zcela jistě naslouchat hlasu Jehovy, svého Boha.“ (Zech. 6:15)

JÍZDA JEHOVOVA VOJSKA

⁶ Poslední ze Zecharjášových osmi vidění možná ze všech nejvíc posiluje víru. **(Přečti Zecharjáše 6:1–3.)** Představ si tu scénu: Mezi dvěma měděnými horami vyjíždějí čtyři válečné dvoukolé vozy. Jsou zapřažené za pádící koně, které mají různou barvu. Díky tomu je možné jezdce od sebe odlišit. „Co jsou tihle?“ ptal se Zecharjáš. (Zech. 6:4) Chceme to vědět i my, protože se nás vidění přímo týká.

⁷ Když se v Bibli píše o horách, často se tím myslí království neboli vlády. Hory v Zecharjášově proroctví jsou podobné dvěma horám v Danielově proroctví. Jedna hora symbolizuje Jehovovo nejvyšší a věčné vládnutí. Druhá hora je symbolem mesiášského

5. Jak Jehova reagoval na to, že Židé s prací přestali?

6. a) Jak začíná Zecharjášovo osmé vidění? (Viz úvodní obrázek.) b) Proč mají koně různou barvu?

7., 8. a) Co znázorňují dvě hory? b) Proč jsou hory měděné?

I dnes Jehova používá anděly, aby chránil a posiloval svůj lid.

---

království, ve kterém je králem Ježíš. (Dan. 2:35, 45) Od podzimu 1914, kdy se Ježíš stal králem, mají obě tyto hory zvláštní význam ve splňování Božího záměru se zemí.

⁸ Proč jsou ty hory měděné? Tak jako zlato, i měď je vysoce ceněný kov. Jehova přikázal, aby se tento lesklý kov použil při stavbě svatostánku a později jeruzalémského chrámu. (2. Mojž. 27:1–3; 1. Král. 7:13–16) Měď, ze které jsou tyto dvě symbolické hory, nám tedy připomíná vynikající kvalitu Jehovovy neomezené vlády a mesiášského království, což celému lidstvu zajistí stabilitu a poskytne mnoho dobrého.

⁹ Teď ale zpět ke dvoukolým vozům a jezdcům. Co symbolizují? Představují anděly, pravděpodobně skupiny nebo divize andělů. **(Přečti Zecharjáše 6:5–8.)** Vyjíždějí z místa „před Pánem celé země“ a mají splnit zvláštní úkol. Jaký? Mají se starat o určitá území. Jejich odpovědností je chránit Jehovův lid, zvláště před „severní zemí“ neboli Babylonem. Jehova zajistí, aby Babylon jeho služebníky už nikdy nezotročil. To muselo být pro stavitele v Zecharjášově době obrovskou útěchou. Nemuseli se bát, že jim nepřátelé budou v práci bránit.

9. Kdo jsou jezdci a jaký mají úkol?

¹⁰ Tak jako v Zecharjášově době i dnes Jehova používá anděly, aby chránil a posiloval svůj lid. (Mal. 3:6; Hebr. 1:7, 14) Od té doby, co byl v roce 1919 duchovní Izrael osvobozen ze symbolického zajetí Velkého Babylonu, se uctívání Jehovy nezastavitelně šíří navzdory stálému odporu. (Zjev. 18:4) Protože nás ale chrání andělé, nemusíme se bát, že by Jehovova organizace byla v duchovním ohledu ještě někdy utlačovaná. (Žalm 34:7) Naopak můžeme pevně důvěřovat tomu, že Božím služebníkům po celém světě se bude duchovně dobře dařit. Zecharjášovo vidění nám dává stoprocentní jistotu, že ve stínu dvou hor jsme v bezpečí.

¹¹ Už velmi brzy významní politické Satanova světa utvoří koalici, jejímž cílem bude zničit Boží lid. (Ezek. 38:2, 10–12; Dan. 11:40, 44, 45; Zjev. 19:19) V Ezekeiově proroctví se píše, že tyto síly pokryjí zemi jako oblaka. Pojedou na koních a zběsile na nás zaútočí. (Ezek. 38:15, 16)* Měli bychom se jich bát? V žádném případě! Na naší straně je totiž Jehovovo vojsko andělů. V tomto zásadním okamžiku během velkého soužení se andělé shromáždí, aby ochránili Boží lid a zničili všechny, kdo se staví Boží vládě na odpor. (2. Tes. 1:7, 8) Bude to úžasný den! Ale kdo tuto armádu andělů vede?

---

* Více informací najdeš v „Otázkách čtenářů“ ve *Strážné věži* z 15. května 2015 na stranách 29 a 30.

10. O čem nás Zecharjášovo proroctví o dvoukolých vozech a jezdcích ujišťuje?

11. Proč se útoku na Boží lid nemusíme bát?

JEHOVA SVÉHO KNĚŽE KORUNUJE ZA KRÁLE

¹² Zecharjáš je jediný, kdo těchto osm vidění spatřil. Teď ale dělá něco, co vidí druzí a co povzbudí ty, kdo pracují na obnově Božího chrámu. **(Přečti Zecharjáše 6:9–12.)** Jehova mu říká, aby si vzal stříbro a zlato od Chaldaie, Tobijáše a Jedajáše, kteří právě přišli z Babylonu, a aby z těchto darů udělal „velkolepou korunu“. (Zech. 6:11) Komu ji má dát na hlavu? Místodržiteli Zerubabelovi, který je z kmene Juda a je Davidův potomek? Ne. Přihlízející musí být překvapeni, když na Jehovův pokyn korunuje velekněze Jozua.

¹³ Stal se po korunovaci velekněz Jozue králem? Ne, Jozue nebyl z rodové linie krále Davida, a tak se králem stát nemohl. Jeho korunování bylo prorocké a poukazovalo na budoucího a věčného krále a kněze. O veleknězi, který se stává králem, se v Bibli píše jako o „výhonku“. Jasně z ní vyplývá, že se jedná o Ježíše Krista. (Iz. 11:1; Mat. 2:23, ppč.)

¹⁴ Ježíš je králem i veleknězem a je to on, kdo vede Jehovovo nebeské vojsko. Pilně se snaží o to, aby Boží lid jako celek mohl „přebývat v bezpečí“, i když žije v nepřátelském světě. (Jer. 23:5, 6) Už velmi brzy bude tím, kdo zvítězí nad národy, a tak podpoří Boží vládu a ochrání Jehovův lid. (Zjev. 17:12–14; 19:11, 14, 15) Ještě než vykoná rozsudek, musí dokončit jeden velký projekt.

12., 13. a) Co má Zecharjáš udělat? b) Jak víme, že „výhonek“ představuje Ježíše Krista?

14. Co Ježíš, náš král a velekněz, dělá?

VYSTAVÍ JEHOVŮV CHRÁM

¹⁵ Kromě toho, že Ježíš byl pověřen, aby vládl jako král a sloužil jako velekněz, dostal za úkol vystavět Jehovův chrám. **(Přečti Zecharjáše 6:13.)** V roce 1919 zahájil stavební práce tím, že Boží lid osvobodil z vlivu Velkého Babylonu. Obnovil křesťanský sbor a ustanovil „věrného a rozvážného otroka“. (Mat. 24:45) Tato skupina pomazaných bratrů vede důležité dílo, které se vykonává na pozemských nádvořích velkého duchovního chrámu. Ježíš také stále pročišťuje Boží lid a pomáhá mu uctívat Boha správným způsobem. (Mal. 3:1–3)

¹⁶ Ježíš a s ním 144 000 králů a kněží budou během Tisícileté vlády poslušným lidem pomáhat, aby se stali dokonalými. Až tito králové a kněží splní svůj úkol, na očištěné zemi zůstanou jenom praví Boží služebníci. Konečně budou všichni lidé uctívat pouze Jehovu!

STAVĚJ S NÍM

¹⁷ Jak Zecharjásovo poselství zapůsobilo na tehdejší Židy? Jehova se zaručil, že jim pomůže a bude je chránit, aby mohli stavbu chrámu dokončit. Jeho ujištění, že chrám bude postaven, jim určitě dalo naději a vlilo novou krev do žil. Ale jak těch pár lidí zvládne tak obrovský úkol? Ze Zecharjásových dalších slov je vidět, že není třeba se ničeho bát. Jehova říká, že takových lidí, jako byli Chaldaei, Tobijáš a Jedajáš, bude

15., 16. a) K jaké obnově a pročišťování dochází v dnešní době a kdo je vykonává? b) Čeho dosáhne Kristova tisíciletá vláda?

17. a) O čem Jehova ujistil Židy? b) Jak Jehovův slib Židy ovlivnil?

hodně a že „přijdou a vskutku budou stavět v Jehovově chrámu“. **(Přečti Zecharjáše 6:15.)** Židé plně důvěřovali tomu, že je Jehova podporuje, a tak se navzdory zákazů rychle pustili do práce. Jehova zakrátko odstranil překážku, která vypadala jako hora. Způsobil totiž, že perský král zrušil oficiální zákaz stavebních prací. Chrám byl dokončen v roce 515 př. n. l. (Ezra 6:22; Zech. 4:6, 7) Jehovův slib se ale týká ještě něčeho mnohem závažnějšího, co se děje dnes.

¹⁸ Dnes uctívají Jehovu miliony lidí. Ze srdce mu rádi dávají „hodnotné věci“, ke kterým patří čas, síly a peníze, a tak podporují Jehovův velký duchovní chrám. (Přísl. 3:9) Jak si můžeme být jistí, že Jehova si naší věrné podpory váží? Vzpomeň si, že Cheldai, Tobijáš a Jedajáš přinesli stříbro a zlato, ze kterých Zecharjáš udělal korunu. Ta pak sloužila jako „památka“ neboli

18. Jak se slova v Zecharjášovi 6:15 plní dnes?

připomínka toho, že přispěli na pravé uctívání. (Zech. 6:14) Podobně Jehova nikdy nezapomene na to, co pro něj děláme, ani na to, jak moc ho milujeme. (Hebr. 6:10) Navzdýcky si to bude pamatovat.

¹⁹ Boží lid v těchto posledních dnech vykonává obrovské dílo. Je to možné díky Jehovovu požehnání a Kristovu vedení. Jsme šťastní, že patříme do organizace, která je pevná, bezpečná a trvalá. O Jehovově záměru ohledně pravého uctívání se v Bibli píše: „Stane se to.“ Važ si toho, že patříš k Jehovovu lidu, a nikdy nepřestaň „naslouchat hlasu Jehovy, svého Boha“. Díky tomu tě náš král a velekněz a také jezdci na dvoukolých vozech budou dál chránit. Podporuj pravé uctívání, jak jenom můžeš. Když to budeš dělat, můžeš si být jistý, že Jehova tě ochrání, přežiješ konec tohoto světa a budeš moct žít věčně.

19. K čemu by nás měla motivovat Zecharjášova vidění?

Jehova nikdy nezapomene na lásku, kterou mu projevujeme
(18. a 19. odstavec)

Co dokáže LASKAVÝ SKUTEK

V JEDNOM městečku v indickém státě Gudžarát bydlel John, jehož tatínek se koncem 50. let stal svědkem Jehovovým. John, jeho pět bratrů a sester a maminka byli zarytí katolíci a s tatínkovou vírou zásadně nesouhlasili.

Jednou táta poprosil Johna, aby jeho kamarádovi ze sboru doručil obálku. Jenže to ráno John otevíral velkou plechovku a při tom se ošklivě pořezal. Chtěl ale tátovi vyhovět, a tak si krvácející prst omotal kouskem hadru a vydal se na cestu.

Když na místo dorazil, předal obálku manželce toho kamaráda, která také byla svědek Jehovův. Všimla si jeho zraněného prstu a nabídla se, že mu ho ošetří. Přinesla lékárníčku, ránu vydezinfikovala a prst mu ovázala. Pak Johnovi uvařila čaj a přátelsky si s ním celou dobu povídala o Bibli.

Johnovy předsudky proti svědkům začaly slábnout, a tak se jí zeptal na dvě věci, ve kterých se s tátou neshodnou – jestli Ježíš je Bůh a jestli by se křesťané měli modlit k Marii. Sestra uměla gudžarátsky, takže s Johnem mohla mluvit v jeho mateřštině. Odpovědi na jeho otázky mu ukázala v Bibli a dala mu brožuru „*Toto dobré poselství o království*“.

Když si John později brožuru přečetl, uvědomil si, že to, co se v ní píše, je pravda. Šel ke knězi a stejné dvě otázky položil jemu. Kněz se po chvíli rozčílil, hodil po něm Bibli a křičel na něj: „Ty satane! Ukaž mi, kde se v Bibli píše, že Ježíš není Bůh! Ukaž mi, kde je napsáno, že nesmíme uctívat Marii! Tak mi to ukaž!“ Jeho chování Johna tak šokovalo, že mu řekl: „Do katolického kostela už nikdy nevstoupím!“ A své slovo dodržel.

Začal studovat Bibli se svědky Jehovovými a dal se pokřtít. Po čase udělalo to samé několik dalších členů jeho rodiny. Ještě dneska má po 60 letech na ukazováčku pravé ruky jizvu. Rád ale vzpomíná na ten laskavý skutek, díky kterému prožil krásný život ve službě Jehovovi. (2. Kor. 6:4, 6)

Jaký židovský zvyk vedl Ježíše k tomu, že odsoudil přísahání?

PODLE Mojžíšova zákona bylo v některých situacích správné, aby Židé přísahali. V Ježíšově době ale tento zvyk tak zevšedněl, že Židé stvrzovali přísahou v podstatě cokoli, co řekli. Dělali to proto, aby svým slovům dodali na věrohodnosti. Ježíš ale toto nesmyslné jednání dvakrát odsoudil. Učil: „Ať vaše slovo *Ano* znamená ano, vaše *Ne* ne.“ (Mat. 5:33–37; 23:16–22)

Theological Dictionary of the New Testament vysvětluje, že to, jak moc „se Židé snažili stvrdit všechny možné výroky přísahou“, se dá poznat z Talmudu. V některých jeho pasážích je detailně uvedeno, které přísahy by se měly považovat za závazné a které ne.

Ježíš nebyl jediný, kdo tento zlozvyk odsoudil. Například historik Flavius Josephus řekl o jedné židovské sektě: „Vyhýbají se přísahám a považují je za horší než křivopřísežnictví, protože říkají, že pokud někdo musí přísahat, aby mu druzí věřili, je ve skutečnosti lhář.“ Jedna ze židovských apokryfních knih známá jako Sírachovec neboli Eklesiastikus podobně uvádí: „Člověk, který skládá přísahu, je skrznaskrz prolhaný.“ (23:11) Lehkovážné přísahy Ježíš odsoudil. Pokud mluvíme vždycky pravdu, nemusíme přísahat, aby to našim slovům dodalo na věrohodnosti.

